

O STATEČNÉ PANÍ S ČISTÝM SVĚDOMÍM

(NE)POHÁDKA

Žila, byla jednou jedna milá paní. Jmenovala se **Irena Podzimková** a prožila skoro celý život v krásných Čimicích, kde žije dodnes.

Její život vůbec nebyl jednoduchý, zažila spoustu špatného, ale celý život se se zlem prala, a protože byla silná, zvítězila. Se vším si statečně poradila a hlavně – vždy se dokázala zachovat tak, že se nemusí stydět ani před lidmi, ale ani sama před svým svědomím. A v souvislosti s tím, co všechno zažila, to vypadá jako pohádka – **dobro zvítězilo nad zlem**. Nevěříte? Tak čtěte dál...

Do školy chodila paní Irena, tehdy ještě Hornová, do Starých Bohnic. První třídu učil pan řídící, protože měla nejmíň hodin a on potom mohl řídit školu. Na záchodcích bylo vymalováno černou barvou a na zemi byly dřevěné rohože, na chlapeckých byly okolo zdí jen žlábký. Ale nikomu to nevadilo. Pak ale začala válka a všichni měli hlad. Tatínek paní Podzimkové měl ale příbuzné na venkově v Polabí. Problém byl jídlo dovézt z venkova do města, na nádražích totiž hlídali němečtí vojáci. Když někoho zastavili, prohlédli mu kufr a pokud v něm našli jídlo, tak ho eskortovali do koncentračního tábora a z těch už se domů nikdo nevrátil. Lidé si tedy dávali „echo“, jestli se na nádraží hlídá. Když zjistili, že ano, tak nechávali zavazadla s drahocenným jídlem ve vagónech, aby si zachránili život. Tatínka naštěstí nikdy nechytily a všechno dobře dopadlo.

Několikrát ale zažila nebezpečí i malá Irenka. Chodila s kamarády pěšky přes Čimický háj ze školy z Kobylis a často viděli nálety na německá letadla v místě, kde je dnes hřiště Slovanu Bohnice. Děti leželi v poli a viděli piloty, kteří se svými letadly nalítávali hodně nízko. Naštěstí viděli i piloti je a nestříleli. Všechno dobře dopadlo.

A pak jela shodou okolností maminka paní Podzimkové z Libně tramvají kolem místa, kde zrovna Kubiš a Gabčík spáchali atentát na Heydricha. Když přijela domů, vše vyprávěla sousedům. Najednou zastavila před domem vojenská auta. Všichni obyvatelé domů se museli postavit na chodbě a ukázat doklady. Vojáci prohledali všechny domy, od sklepa po půdu, i všechny skříně. Prohledali celou ulici, pak se stáhli a odjeli. Jenže pak Němci vyzývali, že se mají všichni cestující z té tramvaje přihlásit. Ale maminka paní Podzimkové to neudělala. Bála se, že jí někdo udá, ale všechno dobře dopadlo.

Ve středu 9. května 1945 šla paní Irena s ostatními vítat Rudou armádu. Jednomu sovětskému tanku se ale na silnici dolů do Kobylis přetrhl pás, dostal smyk a řítit se na tramvaj s dětmi. Jen náhodou ji minul a spadl ze srázu na hřiště Admiry. Vojáci vylezli, nikomu se nic nestalo a všechno dobře dopadlo.

Po válce zažila u tety v Jablonci nad Nisou odsun Němců a viděla, jak se někteří lidé chovali. Nechápala, proč musí odejít lidé jen proto, že jsou Němci, i když nic neprovedli. A už vůbec

nechápal, jak jedna Češka strhla kabátek z malé, asi pětileté, německé holčičky. Vždy to cítila tak, že nezáleží na tom, kdo je Němec a kdo Čech, ale jaký má člověk charakter. A když se mnohem později prezident Havel za odsun Němcům omluvil, pochopila, že to vždy cítila správně.

Pár let po válce dostala paní Podzimková dobré místo – pracovala jako vedoucí sekretariátu na ministerstvu vnitřního obchodu. Budoucnost vypadala růžově. Dokonce se v té době na volejbale seznámila se sympatickým mladíkem. Brzo ji začal doprovázet z tréninků domů a začali si hezky povídat. Štěstí netrvalo dlouho, zlo znovu zasáhlo do života paní Ireny. Někdo ji udal a nadřízený si ji předvolal, aby mu vysvětlila, s kým se to stýká. Tehdy netušila, o co jde, a když jí řekli, že ten sympatický mladík je bývalý politický vězeň, řekla, že ji to nezajímá. A tak trochu z trucu s ním začala chodit a v roce 1957 se vzali. Láska zvítězila. Nikdy mu ale neřekla, že ji kvůli němu vyhodili z práce. Až po roce 1989, když už se tomu spolu mohli smát. Všechno dobře dopadlo.

V roce 1958 zažila Irena Podzimková politické prověrky. Ve svých kádrových materiálech měla, že manžel je bývalý politický vězeň a tak bylo jasné, že prověrkami neprojde. Ale ona se těšila, že půjde na mateřskou a narodil se jí syn. A tak jí v tu chvíli bylo jedno, že ji neprověřili a nesmí pracovat na ústředním úřadě, ani v Praze. Všechno (pro tuto chvíli) dobře dopadlo.

Měsíc po narození syna ale zavřeli do vězení na Bytízi u Příbrami jejího otce. Paní Podzimková se tak musela starat nejen o svou rodinu, ale i o nemocnou maminku. Neměla peníze na jídlo, měla hlad, vážila jen 50 kg. Ale znovu dokázala nad zlem zvítězit. Se svým manželem a pro svého syna dokázala všechny těžkosti překonat.

Zazvonil zvonec a příběhu paní Podzimkové ... není konec. Paní Irena toho za svých 84 let prožila hodně, dobrého i zlého, stále to ale je a bude úžasná dáma, kterou se krásně poslouchalo. My ji chceme tímto moc poděkovat.

P. S. Jestli bylo něco opravdu pohádka, pak smajlíci z lineckého těsta, které nám paní Podzimková upekla.